

hi'n digwydd, roedd gen i losin lemnw sherbert yn fy mag y bore hwnnw a meddyliais y byddwn i'n cynnig un iddo fe amser egwyl. A byddwn i'n gofyn i Josie a Tom a Michael fod yn ffrindiau gydag e hefyd.

Wedi'r cyfan, byddai cael pedwar ffrind newydd yn llawer gwell na chael dim un. Yn enwedig i fachgen oedd yn edrych mor ofnus a thrist â'r un oedd bellach yn eistedd yng nghefn ein dosbarth.

Y Crwt â Llygaid Llew

Weddill y dydd, ro'n i'n taflu cipolwg dros fy ysgwydd ar y bachgen newydd, a sylwais fod pawb arall yn gwneud yr un peth.

Ran amlaf, byddai'n cadw'i ben yn isel, ond bob hyn a hyn byddwn i'n dal ei lygad yn sylu'n syth yn ôl atom ni. Roedd ei lygaid y lliw rhyfeddaf welais i erioed – fel môr llachar, ond ar ddiwrnod hanner heulog, hanner cymylog. Llwyd ac arian-las gyda thameidiau eurfrown. Ro'n nhw'n fy atgoffa o raglen welais i un tro am lewod. Roedd y dyn camera wedi troi'i lens yn agos at wyneb un llew – mor agos nes bod ei lygaid yn llenwi'r sgrin. Dyna sut oedd llygaid y bachgen newydd, fel llygaid y llew hwnnw. Ro'n nhw'n gwneud i chi fod eisiau sylu arno am byth.

Pan ddaeth Tom i'n dosbarth ni y llynedd wnes i syllu arno fe gryn dipyn hefyd. Do'n i ddim yn bwriadu gwneud, ond ro'n i'n dychmygu ei fod e'n aelod o deulu o ysbwy'r o America - felly rhai yn y ffilmiau. Dywedodd wrtha i wedyn ei fod e'n meddwl bod rhywbeth yn bod arna i. Roedd y bachgen newydd siŵr o fod yn meddwl bod rhywbeth yn bod arna i hefyd, ond mae'n anodd stopio syllu ar bobl newydd - yn enwedig pan mae eu llygaid nhw fel rhai llew.

Daearyddiaeth oedd pwnc y wers gyntaf y bore hwnnw, felly doedd dim modd codi a mynd i ddweud helô wrth y bachgen newydd. Yna, amser egwyl, chwiliais o gwmpas y buarth amdano fe, ond allwn i 'mo'i weld e yn unman. Ymarfer Corff oedd yr ail wers, ond wnaeth y bachgen newydd ddim cymryd rhan; eisteddodd yn y cornel yn syllu ar ei sach gefn, oedd yn goch â streipen ddu, ac oedd yn edrych yn frwnt iawn. Rhaid ei fod e wedi anghofio'i ddillad Ymarfer Corff, meddyliais, gan fod ei fag yn edrych yn wag a llipa. Ceisiais godi llaw arno fe, ond wnaeth e ddim edrych i fyny - ddim un waith.

Bob tro y byddwn ni'n gwneud Ymarfer Corff, dwi'n hoffi esgus 'mod i'n hyfforddi i ymuno â Tintin ar antur,

a bod yn rhaid i fi fod y person cyflymaf ar y blaned. Yr unig broblem yw nad yw 'nghoesau i mor hir ag yr ydw i eisiau eto, felly hyd yn oed pan fydda i'n neidio fy ngorau glas, dwi wastad yn mynd yn sownd yng nghanol y llamfa. Bob pen-blwydd, dwi'n gwneud dymuniad i dyfu o leiaf pedair modfedd yn dalach, a dwi'n yfed cymaint o laeth ag y galla i er mwyn ymestyn fy esgyrn. Ond er 'mod i'n naw a thri chwarter nawr, dwi prin wedi tyfu modfedd a hanner ers fy mhen-blwydd diwethaf. Neu o leiaf dyna mae Mam yn ei ddweud. Triais fy 'ngorau i neidio dros y llamfa mewn un symudiad o flaen y bachgen newydd, ond mynd yn sownd eto wnes i. Yn ffodus, wnaeth e ddim gweld, am ei fod e'n syllu ar ei sach gefn drwy'r amser.

Ar ôl Ymarfer Corff, roedd hi'n amser cinio, a phenderfynodd Josie, Tom, Michael a fi y byddwn ni'n ceisio dod o hyd i'r bachgen newydd, er mwyn iddo fe beidio â bod ar ei ben ei hun. Arhoson ni reit ar bwys drysau'r buarth. Ond ddaeth y bachgen newydd ddim allan. Aeth Tom i edrych yn nhai bach y bechgyn, hyd yn oed, oherwydd dyna ble roedd e wedi ceisio cuddio ar ei ddiwrnod cyntaf, pan oedd e ddim yn nabod neb, ond doedd neb yno.

'Falle'i fod e'n cael cinio gyda'r plant llai, ar ddamwain?' awgrymodd Josie. Ond pan aethon ni i mewn i'r ffreutur, doedd dim sôn amdano fe yn unman.

Hanes oedd gwers y prynhawn, ac ro'n ni wedi cael ein rhannu'n grwpiau, ond cafodd y bachgen newydd eistedd ar ei ben ei hun a pheidio cymryd rhan. Treuliodd Mrs Khan fwy o amser gydag e na gyda dim un o'r grwpiau eraill, ac roedd hi'n pwyntio at bethau yn ei lyfr gwaith newydd.

'Falle'i fod e'n drwm?' i glyw?' sibrydodd rhywun.

'Falle'i fod e ddim yn gallu siarad Saesneg?' inwmialodd rhywun arall.

'Mae rhywbeth yn bod arno fe, yn bendant!' sibrydodd pawb.

Y prynhawn hwnnw, dwi ddim yn meddwl fod yr un ohonom ni wedi dysgu dim am sut brofiad oedd bod yn ymladdwr adeg y Rhufeiniaid, oherwydd roedd pawb yn rhy brysus yn sibwrdd am y bachgen newydd. Rhaid ei fod e'n gwybod beth ro'n ni'n ei wneud oherwydd roedd ei wyneb yn goch drwy'r amser. Yna, pan ddaeth amser chwarae'r prynhawn, diflannodd eto.

'Rhaid i fod e tu mewn,' meddai Michael, ar ôl i ni orffen chwilio pob twll a chornel o'r buarth am y

trydydd tro. Erbyn hyn, roedd fy losin lemwyn sherbert yn mynd yn ludiog yn fy mhoced ac yn dechrau edrych fel peli o fflwff melyn.

Pan ddaeth hi'n amser mynd adref, roedd pawb yn dal i siarad am y bachgen newydd, ac yn ceisio dyfalu pwy oedd e. Dwi'n meddwl mai'r rheswm am hyn oedd fod diwrnod cyfan wedi mynd heibio, ond doedd neb yn gwybod dim amdano fe, heblaw am ei enw. Doedd hyd yn oed Clarissa ddim yn gwybod dim - ac roedd hi wedi bod yn eistedd wrth ei ochr!

Byddai pobl yn rhedeg ati hi drwy'r amser i'w holi oedd y bachgen newydd wedi dweud unrhyw beth wrthi, ond dim ond ysgwyd ei phen a dweud ei fod e'n defnyddio llyfr gwaith i blant y flwyddyn yn iau na ni, felly rhaid bod ei sgiliau darllen ac ysgrifennu yn wan.

Ar ein ffordd i gwrdd â'r bws, dyma ni'n gweld pawb yn heidio o gwmpas Jennie y tu allan i'r glwyd fawr. Mae Jennie'n enwog yn yr ysgol am wybod rhywbeth am bopeth, felly dyma ni'n rhedeg draw i glywed beth oedd ganddi i'w ddweud.

Mae Jennie yn y dosbarth drws nesaf a ganddi hi mae'r gwallt hiraf yn yr ysgol. Mae hi'n hoffi sbecian ar bobl ac wedyn adrodd straeon amdanyn nhw wrth bobl

eraill. Weithiau mae'r straeon yn wir, ond fel arfer dim ond hanner gwir ydyn nhw, am ei bod hi'n dyfeisio'r gweddill. Llynedd dyma hi'n dweud stori am Josie'n twyllo mewn gêm bêl-droed drwy esgus cwmpo er mwyn cael cic o'r smotyn. Ond ro'n i yno, a Tom hefyd, a gwelodd y ddau ohonom ni ei bod hi wedi cwmpo ar ôl i fachgen mwy o'r enw Robert ei chicio yn ei choes. Roedd clais enfawr yr un siâp ag Awstralia ganddi ar ei choes am wythnosau wedyn. Ond doedd dim ots sawl tro ddywedon ni'r stori go iawn, doedd neb yn ein credu ni. Ddim hyd yn oed y bobl oedd yno.

Weithiau dwi'n meddwl fod pawb yn hoffi credu celwydd hyd yn oed pan fyddan nhw'n gwybod mai celwydd yw e, am ei fod yn fwy cyffrous na'r gwir. Ac maen nhw'n arbennig o hoff o'i greu os ydyn nhw'n ei ddarllen mewn papur newydd. Dwi'n gwybod hynny nawr. Dwi hefyd yn gwybod pam fod Mam yn dweud mai celwyddgwn yw gwleidyddion, a pham ei bod hi'n gweiddi arnyn nhw bob tro y byddan nhw ar y teledu. Efallai y bydd Jennie'n wleidydd pan fydd hi'n fawr.

Wrth i ni nesu, ro'n ni'n gallu clywed Jennie'n dweud wrth bawb fod y bachgen newydd wedi treulio pob amser egwyl gyda Mrs Sanders, am ei fod e wedi

gwneud rhywbeth drwg yn ei hen ysgol, a'i fod e'n rhy beryglus i gael ei adael mas i chwarae gyda ni. Ond do'n i ddim yn ei chredu hi; ro'n i'n gallu dweud fod Michael ddim yn ei chredu hi chwaith, a dyma fe'n gofyn iddi sut roedd hi'n gwybod cymaint am y peth. Gwylltiodd Jennie a chroesi'i chalon cris croes tân poeth ei bod hi wedi clywed Mr Owen yn siarad â Mrs Timms tu fas i'r stafell staff, a bod y ddau wedi dweud mor flin ro'n nhw'n teimlo drôs Mrs Khan, a pha mor falch oedden nhw fod y bachgen newydd ddim yn eu dosbarth nhw, am ei bod hi'n mynd i fod yn her delio ag e. Ond cyn i ni allu gofyn mwy o gwestiynau, canodd tad Jennie gorn y car, a rhedodd hi i ffwrdd.

Gwylliodd pawb hi'n mynd ac yna edrychon ni'n ôl drwy glwydi'r ysgol i weld oedd y bachgen newydd wedi dod mas. Ond do'n ni ddim yn gallu'i weld e yn unman.

'Mae e wedi gadael yn barod, siŵr o fod,' meddai Josie.

Nodiodd Tom a Michael. 'Beth am aros ddwy funud arall?' dywedais i, gan obeithio ei fod e'n dal yn yr ysgol. Ac ro'n i'n falch 'mod i wedi gwneud, oherwydd ar ôl eiliad neu ddwy, daeth y bachgen newydd mas i'r

buarth. Roedd e'n dal llaw Mrs Khan ac yn sylu ar y llawr. Yn sydyn, dyma'r fenyw oedd wedi bod yn aros ger y meinciau'n gweiddi, 'Iww-hww!' a rhedeg draw atyn nhw. Roedd hi'n gwisgo côt hir frown, het wlanog, a sgarff goch lachar. Safodd a siarad â Mrs Khan am amser maith, a nodio'i phen gryn dipyn, ond do'n ni ddim yn gallu clywed gair am ein bod ni'n sefyll yn rhy bell i ffwrdd.

'Falle mai'i fam e yw hi?' mentrodd Josie. Ro'n i'n amau hynny, achos wnaeth y bachgen newydd ddim rhoi cwtsh iddi hi o gwbl, ac roedd e'n eitha swil gyda hi.

'Dewch,' meddai Michael. Roedd e'n pwyntio at ei watsh oedd yn bipian fel llong danfor. Mae gan Michael watsh arbennig sy'n dweud wrtho fe pryd mae'r bws nesaf yn dod. Ei phwrpas yw ei helpu i gyrraedd llefydd yn brydlon, ond yr unig beth dwi wedi gweld y watsh yn ei wneud yw achosi iddo fe daro yn erbyn pethau'n brydlon!

'Na! Arhoswch!' dywedais i. A chyn i fi feddlwl gormod am y peth, dyma fi'n rhedeg draw at y fan ble roedd y bachgen newydd yn sefyll.

'Helô!' dywedais, gan gyffwrdd â'i ysgwydd e.

Edrychodd Mrs Khan a'r fenyw yn y sgarff goch i lawr arna i wrth i fi estyn i 'mhoced am y losin lemnw sherbert. "Co ti!" dywedais, a'i ddal o'i flaen. Teimlais dipyn bach o gywilydd oherwydd roedd y losin yn fflwff i gyd erbyn hyn. Ond roedd e'n dal yn flasus. Dyna'r peth da am losin lemnw sherbert. Does dim ots pa olwg sydd arnyn nhw, maen nhw'n dal i flasu'n ardderchog.

Dwi'n meddwl efallai 'mod i wedi siarad yn rhy uchel oherwydd camodd y bachgen newydd yn ôl fel pe bai e wedi cael ofn.

'Mae'n iawn, Ahmet, cymer un,' meddai'r fenyw, gan wneud ystumiau â'i dwylo, fel pe bai hi'n siarad iaith arwyddo.

Ond cydiodd y bachgen newydd yn ei llaw'n wylt a chuddio'i wyneb y tu ôl i'w braich hi. Do'n i ddim yn gwybod beth i'w wneud, oherwydd dwi erioed wedi codi cymaint o ofn ar-rywun o'r blaen nes eu bod nhw eisiau cuddio. Siaradodd y fenyw ag e mewn llais mwyn eto, ac ar ôl eiliad neu ddwy, cymerodd e'r losin ac edrych i fyw fy llygaid i gyda'i lygaid llew, cyn cuddio eto.

'Diolch,' meddai'r fenyw. Edrychodd hi arna i a gwenu. Ro'n i'n hoffi'i llygaid brown tywyll am eu bod

nhw'n edrych yn garedig, a'i bochau pinc. Ond y peth ro'n i'n ei hoffi orau amdani oedd y ffordd roedd ei gwallt melyn hir hi'n chwyrlio o gwmpas yn y gwynt o dan ei het. 'Bydd Ahmet yn mwynhau hwnna ar ei ffordd adref.'

Nodiais fy mhen a rhedeg 'nôl at Josie, Tom a Michael, oedd yn aros amdana i. Ro'n i'n teimlo'n hapus dros ben am fod Mrs Khan wedi gwenu arna i gyda phob darn o'i hwyneb ac roedd hi wedi wincio arna i hefyd – fel y byddai Dad yn arfer gwneud pan oedd e'n meddwl 'mod i wedi gwneud rhywbeth da, neu pan fyddai e'n tynnu coes Mam. Pan fydda i'n fawr, dwi'n mynd i wincio ar bobl fel roedd e'n arfer gwneud a bydda i'n gwneud i bobl deimlo'n arbennig hefyd. Ac wrth i ni fynd adref, penderfynais 'mod i'n mynd i roi cymaint o wincs ag y gallwn yfory i'r bachgen newydd, bob tro y byddai e'n edrych arna i.

Wincio Bob Gafael

Y diwrnod nesaf, a'r diwrnod wedyn, a'r diwrnod ar ôl hwnnw, dyma fi'n gwenu ar y bachgen newydd a rhoi winc gyfeillgar iddo fe, mor aml ag y gallwn i. Fy nod oedd rhoi o leiaf bedwar deg o wincs iddo bob dydd, am fod Mam yn dweud mai dyna faint sydd ei angen ar bawb, ond ar ôl tipyn, roedd fy aeliau'n dechrau teimlo'n rhyfedd. Ro'n i'n gallu dweud bod y bachgen newydd yn meddwl fod hyn yn ddiddorol am ei fod e wedi stopio edrych ar bawb arall, ac roedd e'n edrych arna i drwy'r amser. Ond gwelodd Michael fi'n ceisio wincio â'r ddwy lygad, un ar ôl y llall, a dweud 'mod i'n edrych fel pe bai angen gweld doctor arna i. Y rheswm wnaeth e ddweud hynny yw 'mod i ddim yn gallu wincio cystal â'r llygad chwith ag yr ydw i â'r llygad